

РЕШЕНИЕ

№ 6129

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5834** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК във връзка с чл.28 от Закона за хазарта.

Образувано е по жалба на „Нова Бет 2021“ ООД срещу Решение № 000030-643 от 24.01.2022г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с което е оставено без уважение искане от 12.01.2022г на жалбоподателя за възстановяване на платена с платежно нареждане от 22.12.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. и платена с платежно нареждане от 29.11.2021г по сметка на НАП такса по чл. 1 ал.4 ТТЗХ в размер на 1600 лв. като неоснователно.

Въведени са твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт. Излага подробни доводи, че ЗХ изключва дължимостта на таксата по чл. 30 ал.6. По арг. от чл. 30 ал.7 от ЗХ не дължал такса различна от предвидените в Тарифата към които препраща чл. 30 ал.1 от ЗХ. По отношение таксата по чл.1 ал.4 от ТТЗХ сочи, че производството по искане за потвърждаване инвестиции има различен предмет и цели различен резултат от производството по издаване на лиценз. Производството по искане за потвърждаване инвестиции било факултативно, а не задължително в процедурата по издаване на лиценз. Моли да се отмени решението и делото да се върне като преписка със задължителни указания да се върне таксата по чл. 30 ал.6 от ЗХ и по чл. 1 ал.4 от ТТЗХ. Претендира разности.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите /НАП/ в придружително писмо и в молба чрез процесуалния си

представител оспорва жалбата. Претендира юриск.възнаграждение.

СГП, редовно призована не изпращат представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По повод подадено искане от 27.09.2021г, с Решение на изпълнителния директор на НАП от 2.12.2021г е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от пет години на „Нова Бет 2021“ ООД за игрална зала в [населено място] и се потвърждава извършените инвестиции за игралната зала.

С платежно нареждане от 22.12.2021г Нова Б. 2021 ООД е внесло по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. и с платежно нареждане от 29.11.2021г е внесло по сметка на НАП такса по чл. 1 ал.4 ТТЗХ в размер на 1600 лв.

С искане от 12.01.2022г „Нова Бет 2021“ ООД е поискал от НАП да му бъде възстановена преведената по сметка на НАП с платежно нареждане от 22.12.2021г държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. и платена с платежно нареждане от 29.11.2021г по сметка на НАП такса по чл. 1 ал.4 ТТЗХ в размер на 1600 лв.

По повод искането е постановено и оспореното в настоящото производство Решение № 000030-643 от 24.01.2022г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с което е оставено без уважение искане от 12.01.2022г на жалбоподателя за възстановяване на платена с платежно нареждане от 22.12.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. и платена с платежно нареждане от 29.11.2021г по сметка на НАП такса по чл. 1 ал.4 ТТЗХ в размер на 1600 лв. като неоснователно. За да издаде процесният акт, ответникът е изложил, че таксите по чл.30 ал.1 и ал.6 от ЗХ се дължат в условията на кумулативност на различни основания. Със ЗИД на ЗХ / обн. - ДВ, бр. 69 от 4. 08. 2020 г./ била създадена изцяло нова ал.6 на чл.30, тоест били въведени изцяло нови критерии по отношение режима на облагане с държавни такси. Изпълнителният директор на НАП действал при обвързана компетентност и бил длъжен да събере таксите.Държавната такса не е част от изискванията за издаване на лиценз, а условие за получаване на удостоверение за издаден лиценз. В производството по първоначално издаване на лиценз законодателят бил предвидил да се докаже и размера на извършените инвестиции, поради което и била дължима таксата по чл. 1 ал.4 от ТТЗХ.

Жалбата е процесуално допустима депозирана в преклузивния срок по чл. 28, ал.1 от ЗХ и при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения акт.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в пределите на неговата власт, съгласно разпоредбата на чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ

Оспореното решение е издадено при спазване на установената форма и при спазване административно производствените правила.

Оспореният акт е мотивиран, спазено е изискването за форма /чл. 59 от АПК/, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си.

Основният спор се свежда до разрешаването на въпроса доколко въобще разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ, създаваща задължение за плащане на нова държавна такса, е приложима по отношение на жалбоподателя, както и дължима ли е

таксата по чл. 1 ал.4 от ТТЗХ, респ. към кой момент възниква за това задължение.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева.

В чл. 30, ал. 7 от ЗХ се предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. Цитираната разпоредба е ясна и предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност и не е обвързан със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл. 30, ал. 6 от ЗХ, съответно няма основание да се събира и втора такса по ал. 6.

Разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ от ДВ бр. 69/2020 г., е съществувала със същото съдържание от 01.01.2014 г., като е изменена формулировката и е със същия изказ от 01.01.2015 г., номерирана като чл. 30, ал. 5 ЗХ. Тоест цитираната норма не се явява нова, същата е съществувала преди подаване искането за издаване на лиценз - 27.09.2021 г., както и към момента на издаване на решението за издаване на лиценз за организиране на игри с игрални автомати -2.12.2021 г., поради което доводите на ответника, че се касае за норма, неприложима към процесното правоотношение е неправилен. Хазартните игри с игрални автомати се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, поради което чл. 30, ал. 7 ЗХ, предишна чл. 30, ал. 5 ЗХ до изменението ДВ бр. 69/2020 г. изключва дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, която е различна от дължимата по чл. 30, ал. 1 ЗХ. Предвид изложеното разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ изключва дължимостта на таксата по чл. 30 ал.6, а единствено дължимата такса е по чл. 30, ал. 1 ЗХ. Еднократната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години в размер на 25000 лв., внесена от жалбоподателя е недължимо платена по аргумент от чл. 30, ал. 7 от ЗХ във връзка с Раздел V от Глава "Тридесет и втора" на ЗКПО.

Неоснователно ответникът в писменото становище застъпва тезата, че ако се приеме, че платците на данък по ЗКПО дължат заплащане само на държавната такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, то ще липсват хипотези, при които да се приложи разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Съдът прилага нормите на позитивното право, във вида в който са приети, при тълкуване на действителния им смисъл, като ирелевантни са евентуалните намерения на законодателя, които не са намерили израз в

нормативния акт. В този смисъл е неоснователно становището, че разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ е мълчаливо отменена. Недопустимо е да се приеме мълчаливото отменяне на облагодетелстваща норма, особено в материята на облагането с данъци и заплащането на такси. Облагането, съответно освобождаването от заплащане на данък или такса се извършва само на законово предвидено основание, като в случая нормата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ не е променена и няма основание да се приеме, че е мълчаливо отменена. / В този смисъл Р № 5120 ОТ 30.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1958/2022 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 5118 ОТ 30.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1847/2022 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 5175 ОТ 31.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1861/2022 Г., V ОТД. НА ВАС/.

С оглед горното, на основание чл. 30, ал. 7 от ЗХ, жалбоподателят е длъжен да заплати само таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, но не и тази по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, поради което и въпросът относно дата на възникване на подобно задължение по отношение на него не стои.

В случая дължимо е събирането на таксата по ал.1 на чл.30, не и таксата по новосъздадената ал. 6 на чл.30.

Според чл. 4б от Закона за държавните такси (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Тази разпоредба не противоречи на чл.30 ал.2 от ЗХ в относимата редакция според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Чл. 4б от ЗДТ касае случаите на платени без правно основание такси, какъвто е и процесният, а по чл.30 ал.2 ЗХ се дължат такси, тоест има основание за внасянето им, но при неблагоприятно решение за адресата, не следва да се възстановяват. По изложените съображения, внесената такса по чл.30 ал. 6 в размер на 25 000лв. е недължимо платена и следва да бъде възстановена на „Нова Бет 2021“ ООД при условието на чл. 4б от ЗДТ. Оспорваното решение в частта с която се оставя без уважение искането за възстановяване платена такса по чл. 30 ал.6 ЗХ следва да бъде отменено, като незаконосъобразно и преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

Относно внесената такса на основание чл. 1, ал. 4 от ТТЗХ за разглеждане на документи по подадено по електронен път искане за вземане на решение по чл. 5, ал. 3, изречение трето от ЗХ за потвърждаване извършването на инвестициите:

Решението от 2.12.2021 г. за издаване на лиценз по чл. 17, ал. 1 т.1 от ЗХ включва и диспозитив "Потвърждавам извършените инвестиции", а в самия акт са изложени мотиви относно приетите за установени инвестиции и обстоятелствата, поради които се издава лиценз. Това решение не е оспорено от неговия адресат по отношение на издадения лиценз, неговия срок и обем, включително и относно признаването на направените инвестиции. Такса за потвърждаване на извършените инвестиции в размер на 1600 лв. е дължима и преди измененията на ТТЗХ с ДВ, бр. 99/2019 г., когато е извършена промяна само в номерацията на алинеите на чл. 1 поради добавянето на нова ал. 2, установяваща възможност за заплащане на намален размер на таксите при подаване на заявленията по електронен път. Следователно дължимостта на тази такса, определена в идентичен размер и основание в различните редакции на ТТЗХ, е на основание чл. 30, ал. 1 от ЗХ и правилно определена в размера, предвиден в ТТЗХ, към която препраща законът./ В този смисъл Р № 5169 ОТ 31.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1848/2022 Г., V ОТД. НА ВАС / В тази част

решението с което се оставя без уважение искането за възстановяване на платената такса по чл. 1 ал.4 от ЗХ е правилно и жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските: И двете страни претендират разноски. В случая, решението е в полза и на двете страни по спора, доколкото жалбата е уважена частично, което определя благоприятен изход и за двете страни. Жалбоподателят е представил доказателства за платен адвокатски хонорар в размер на 1300 лв. и 50 лв. държавна такса.

Ответникът обаче в молбата от 18.10.2022г , е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид, проведено е едно съд.заседание. В случая е приложима нормата на чл.8 ал.3 (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) от Наредба 1/ 2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според който за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Не е приложима ал.1 на същата разпоредба, относима към делата с материален интерес, тъй като в случая предмет на оспорване е адм акт, целта е отмяната му, а не спор свързан например с парично обезщетение. В настоящото производство съдът се произнася по законосъобразността на решението, и при установена незаконосъобразност няма правомощие да върне недължимо платената сума, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването. Ето защо, адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до минимума по чл.8 ал.3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500 лв.

С оглед уваженото обжалване за 25 000 лв.съобразно обжалваемия интерес е дължимо възстановяване на 469,92 лв. разноски за адвокатски хонорар.

В полза на администрацията по арг. от чл. 143 ал.3 АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ се дължи юрисконсултско възнаграждение. Според Чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г.) от НПП По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв.Второто изречение на посочената разпоредба не е приложимо в случая, тъй като както се посочи предмет на оспорване е адм акт, целта е отмяната му, а не спор свързан например с парично обезщетение и в настоящото производство съдът се произнася по законосъобразността на решението, и при установена незаконосъобразност няма правомощие да върне недължимо платената сума, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването. Ето защо съдът определя съобразно фактическата и правна сложност на спора, на администрацията юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 100 лв.

При прихващане между двете суми на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 369,92 лв.за адвокатски хонорар и 50 лв. д.т. или общо 419,92 лв.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-643 от 24.01.2022г на Изпълнителния

директор на Националната агенция за приходите В ЧАСТТА с която е оставено без уважение искане от 12.01.2022г на „Нова Бет 2021“ ООД за възстановяване на платена с платежно нареждане от 22.12.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лв.

ИЗПРАЩА делото В ТАЗИ ЧАСТ като преписката на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в срок от 14 дни от влизане в сила на съдебното решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Нова Бет 2021“ ООД срещу Решение № 000030-643 от 24.01.2022г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите в ЧАСТТА с която е оставено без уважение искане от 12.01.2022г на жалбоподателя за възстановяване на платена с платежно нареждане от 29.11.2021г по сметка на НАП такса по чл. 1 ал.4 ТТЗХ в размер на 1600 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите /НАП/ да заплати на „Нова Б. 2021 ООД сумата от 419,92 лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: